U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Vrchy, JUDr. Pavla Pavlíka, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 4**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 29 EC 555/2011, o 8065 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica Czech Republic, a.s.,** se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, IČ 60193336, a žalované **APA Trans s.r.o.**, se sídlem v Praze 4, Československého exilu 2062/8, IČ 24683469,

takto:

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 8065 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 29 EC 555/2011, **j e soud.**

II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 10. 2011, čj. 29 EC 555/2011 - 9, **s e z r u š u j e.**

O d ů v o d n ě n í:

Návrhem doručeným dne 22. 3. 2012 se navrhovatel (Český telekomunikační úřad) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále také jen „*zákon o některých kompetenčních sporech*“) rozhodl kompetenční spor vzniklý podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 4 týkající se zaplacení částky 8065 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaná (APA Trans s.r.o.) založila smluvní vztah o poskytování služeb elektronických komunikací se žalobkyní (tehdy společností Telefónica O2 Czech

Republic, a.s.) Na jeho základě se žalovaná stala účastníkem mobilních telefonních stanic číslo 602440089 a 721792271.

Žalované žalobkyně vystavila fakturu č. 1179437655 ze dne 16. 10. 2010 (za období 16. 9. 2010 – 15. 10. 2010) na celkovou částku 8065 Kč za „ostatní platební transakce“ (tj. za tzv. platby za služby třetích stran).

Vzhledem k tomu, že žalovaná dobrovolně částku neuhradila, podala žalobkyně dne 30. 8. 2011 návrh na vydání elektronického platebního rozkazu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, v němž se domáhala, aby soud uložil žalované povinnost zaplatit částku 8065 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení částky 8065 Kč odpovídající poskytnutým službám třetích stran nebo též službám obsahu, jež nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Tyto služby umožňuje objednat a využít žalobkyně svým účastníkům na základě Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí vydaných v souladu s § 273 odst. 1, obchodního zákoníku; služby samotné však nabízejí svým jménem společnosti, kterým jsou Českým telekomunikačním úřadem přidělena příslušná telefonní čísla (zejména 901, 902, 906, 909) zpoplatněná zvláštní sazbou zřetelnou i z čísla samotného. Žalovaná tyto služby využila, u poskytovatele je nereklamovala; cena za dané vyúčtované období je uvedena v samostatné části pravidelného vyúčtování za služby oddělené od služeb elektronických komunikací; dle čl. 15.1 Všeobecných podmínek žalovaná souhlasila s oprávněním žalobkyně k výběru ceny za tyto služby. Poskytovatelé služeb třetích stran dali souhlas a oprávnění žalobkyni, aby platby od účastníků vybírala, jak vyplývá z „Informace o platebních transakcích“ uvedené na vyúčtování těchto služeb. Žalobkyně dále uvedla, že žalované byla zaslána k úhradě dlužných částek upomínka ze dne 16. 3. 2011.

Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením čj. 29 EC 555/2011 – 9 ze dne 19. 10. 2011 rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok II.); současně rozhodl o nákladech řízení (výrok IV.) a o vrácení soudního poplatku (výrok III.). Soud poukázal na ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, v planém znění, podle něhož Český telekomunikační úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné (žalobkyně), a účastníkem, popřípadě uživatelem (žalovaná) na straně druhé, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě, konkrétně povinnosti účastníka či uživatele zaplatit poskytovateli za poskytnuté telekomunikační služby. Z uvedeného podle názoru soudu vyplývá, že nemá pravomoc rozhodovat či jednat o předmětné žalobě. Protože není v dané věci dána pravomoc soudu k rozhodování věci, neboť je dána jinému orgánu, postupoval soud podle § 104 odst. 1 o. s. ř. a řízení zastavil s tím, že po právní moc bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (navrhovateli).

Český telekomunikační úřad po postoupení věci odmítl svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. Navrhovatel rekapituloval ustanovení zákona o

elektronických komunikacích, která definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor [zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1]; zdůraznil, že podle § 2 se službou elektronických komunikací rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, **s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací** nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Navrhovatel uvedl, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 8065 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran nebo též služby obsahu, které nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nýbrž službami, které nabízí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Žalobkyně není poskytovatelem služeb třetích stran, ale umožňuje účastníkovi objednat si prostřednictvím sítě elektronických komunikací žalobkyně určité zboží nebo službu nabízené smluvním partnerem žalobkyně, přitom účastník je povinen uhradit její cenu výhradně prostřednictvím žalobkyně. Účastník si objedná službu třetích stran odesláním SMS, příp. MMS, nebo spojením hovoru na telefonní číslo uvedené v nabídce smluvního partnera žalobkyně. Objednání služby třetích stran je účastníkovi potvrzeno prostřednictvím SMS, příp. MMS, nebo dodáním objednané služby třetích stran. Objednáním služby třetích stran se účastník zavazuje uhradit její cenu a souhlasí s tím, že k výběru této ceny je výlučně oprávněna žalobkyně. Žalobkyně nenese odpovědnost za vady služby třetích stran a účastník je povinen obrátit se s nároky z vad nebo nedodání řádně a včas přímo na smluvního partnera žalobkyně (čl. 15 Všeobecných podmínek). Se závěrem, že služby, ohledně jejichž úhrady je veden tento spor, nejsou službami elektronických komunikací a úhrada za tyto služby pak není povinností uloženou § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, konstatoval navrhovatel, že nemá dle § 129 odst. 1 citovaného zákona pravomoc o této povinnosti rozhodnout a k rozhodnutí je příslušný Obvodní soud pro Prahu 4.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.
Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 citovaného zákona
a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,
b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Obvodní soud pro Prahu 4 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též „*Úřad*“) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: „*Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*“

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *“Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona*“; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích “*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací*“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatelem se rozumí*

každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalované naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, šlo–li by o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze všeobecných podmínek žalobkyně účinných ke dni 1. 3. 2007, konkrétně z bodu 15. nazvaného „Služby třetích stran“, ve kterém mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 15.1) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (bod 15.4). Z těchto ustanovení vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu – faktury č. 1179437655 ze dne 16. 10. 2010 (za období 16. 9. 2010 – 15. 10. 2010) na celkovou částku 8065 Kč a z k ní přiložených podrobných souhrnných účtů za telefonní čísla 602440089 a 721792271 – vyplývá, že žalované byly účtovány „platební transakce“ nespadající pod služby elektronických komunikací v částkách 52 Kč a 8013 Kč, celkem tedy 8065 Kč.

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb jiných subjektů (kontakty na tyto subjekty jsou dostupné na adrese www.cz.o2.com/3partner), které byly žalobkyní žalované zpřístupněny po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně, po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalované) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací, žalobkyně *„služby obsahu“* sama neposkytla, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovanou a poskytovatelem služby obsahu.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal žalovanou využité služby za odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalované zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu je předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní.

Lze tak uzavřít, že v posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“*

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.) a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu (sp. zn. Konf 99/2009), od níž neshledal důvodu se odchýlit. Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí obvodního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje a kterým pravomoc soudu k jednání popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Obvodní soud pro Prahu 4 pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. srpna 2012

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního
senátu